

Nejlepší víkend : Patrik Hartl

UŽ JSEM VELKEJ,CO?

Myslel, že připiše ještě něco víc, ale nechtěl psát fráze, tak tu zprávu radši odeslal jen tak.

Raduna byla jeho náhradní máma. Pracovala v dětském domově odnepaměti. Za ní běžel, když si na vycházce ve druhé třídě natrhl kus tváře o plot, jí brečel v náručí, když ho starší kluci šikanovali, a pro ni jedinou kupoval každý rok vánoční dárek. Toužil po tom, aby ho měla ze všech dětí nejradši. A ona pro něj skutečně měla slabost.

Taky mu poslala ememesku se svojí fotkou. Vypadala na ní už dost staře, ale zjevně pořád ještě pracovala v domově. Za jejími zády vyskakovalo do výšky aspoň deset dětí.

BERTÍKU! MYSLÍM NA TEBE!

NEDĚLEJ V TOM NOVÝM ROCE ŽÁDNÝ BLBOSTI! :-D

A PŘIJEĎ SE NÁM UKÁZAT!!!

Bert si uvědomil, že minulý rok vůbec v Opavě nebyl, i když to Raduně slíbil. Začal vzpomínat, kolik Vánoc a Silvestrů v domově prožil, a za chvíli už mu z toho bylo zase smutno. To už ale naštěstí uslyšel hluk z chodby a rovnou odhodil telefon na postel, aby šel pozdravit kámoše, kteří se vrátili z nákupu.

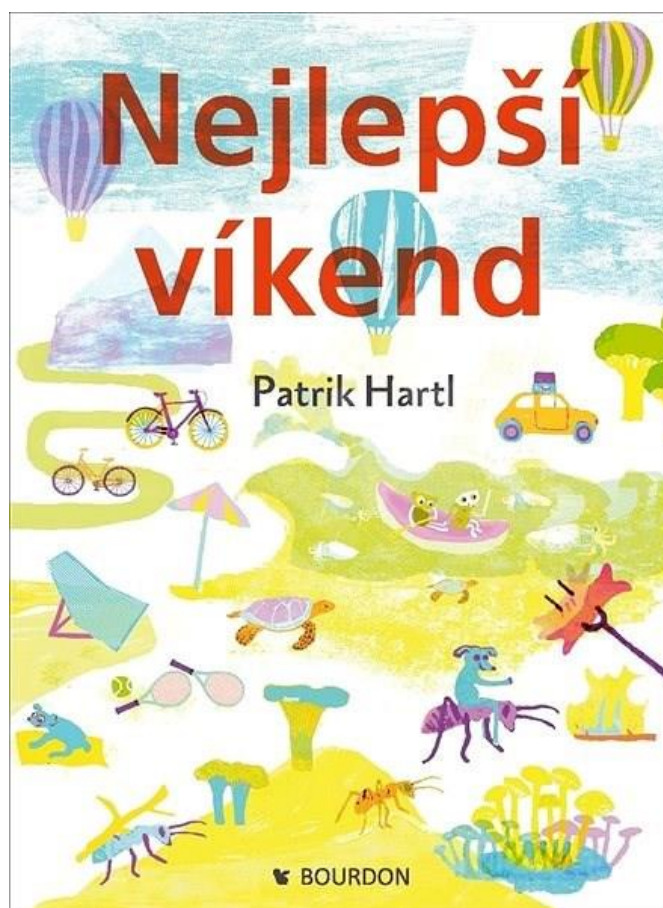
!Ty vogo! Krevetky!“

Ve společenské místnosti a vedlejší kuchyni se postupně slezlo asi deset lidí. Kluci smažili bramboráky a holky připravovaly salát s mořskými potvorami. Z toho jim Bert ukradl chobotničku a schytl kopanec do zadku. Pilo se všechno možné. Od vaječňáku přes zelenou až po bohemku a Krakonošovu reznou. Všichni brzy rozjařeně hulákali a smáli se během mazání rohlíkových koleček pomazánkami úplně všemu, čemu se smát dalo. Takové sleziny měl Bert rád. Nesnášel ticho. Nechtěl se cítit sám na zeměkouli. Toužil po společnosti, i když byla nametená úplně doblba. (...)

(...)

„Halóóó!“

V sobotu po příjezdu do Opavy zaparkovali s Bertem kousek od dětského domova, ke kterému zamířili ze strany zahrady. Bert předpokládal, že ve dvě odpoledne si budou děti hrát s vychovatelkami

venku. A měl pravdu. Na Radunu rozjařeně zavolal přes plot.

„Bertíku!“ zamávala mu s radostí.

Otevřela branku, objala ho a on rozdál dětem pytlíky bonbónů, které ve firmě zbyly z jedné promo akce.

„Já tě tak ráda vidím!“

Bylo to dojemné setkání, protože Bert Radune Emu pyšně představil a řekl, že se přijel pochlubit, že už našel tu pravou. Ema se červenala, Raduna byla na Berta hrdá a vyprávěla jí, jaký byl jako malý kluk divočák. Společně s Bertem vzpomínali a vyzvídali, co kdo ví o jeho vrstevnicích, kteří vyrůstali v domově s ním. A pak Bert ukázal Emě pokoje, ve kterých v různém věku bydlel.

Později ještě promluvil na neformální besedě s nejstaršími náctiletými, kterým vyprávěl, jak se v reálném světě za plotem domova prokousal k samostatnosti. Ema si na té besedě uvědomila, kolik síly a životaschopné odhodlanosti v něm je. A byla na něj pyšná.

„Nechceš mi ke Kačence udělat ještě malýho čertíka Bertíka?“ zeptala se ho , když se k sobě večer schoulili do postele v hotelu na opavském náměstí.

Berta to tak vykolejilo, že se rovnou taky zeptal:

„A nechtěla by sis mé vzít?“

Oba si pak se slzami v očích pošeptali, že jo, a byli si jistí, že už je nic nerozdělí.

Otázky k textu najdete tu :

https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLScauPA-xRxYH8yukR2RTCTycNan8cddbducxBJYuD_DgGnMg/viewform?usp=sf_link